

## Aktuální zpráva pro ty, kdo se chtějí dožít vysokého věku!

Říká se, že s přibývajícím stářím ubývá radost a veselí. Kdyby to mělo být nezvratným pravidlem, pak bychom v této rubrice pro **Generaci Padesát Plus** museli předkládat jen vážné a pochmurné články. Je pravda, že Šalomoun vyzýval mladé lidi k radosti a upozorňoval na léta stáří, která se jim přestanou líbit. (Kaz 11,9; 12,1) To ovšem neznamená, že by stáří mělo být v životě člověka obdobím bez radosti a úsměvu. Kdosi moudrý napsal, že „naučit se stárnout je mistrovství moudrosti, ale nejtěžší část umění žít.“

Rádi si připomínáme radu apoštola Pavla, kterou napsal v prvním dopise křesťanům do Tesaloniky (5,16): „Stále se radujte!“ Rozhodně by se našli jedinci, kteří by si oprávněně položili otázku, jestli je tato výzva k radosti závazná i pro ty, na kterých se naplňuje obraz stáří, Šalomounem tak malebně vylíčený v dalším textu knihy Kazatel (12,2-5 - SNC):

„... zatmí se ti slunce a světlo, měsíc a hvězdy  
a sotva přestane pršet, přijdou nové mraky.  
Tvé ruce už nebudou mít sílu tě střežit,  
protože se budou třást;  
mužná síla tě opustí,  
když se ti zchromlé nohy zkříví,  
zuby, které drtí potravu, přestanou pracovat,  
protože jich bude poskrovnu,  
oči, které jako ženy hledí z oken,  
se smutkem zatemní,  
dveře do ulice se zavřou,  
hlas mlýnu, který mlel potravu, zeslábne,  
stářím se na hlas ptáka zvýší  
a všechny písňe ustanou.  
Dostaví se závratě, strach z výšek  
a obava z úrazu na cestě.  
Hlava jako bílý mandloňový květ rozkveté,  
chůze ztěžkne jako malátné kobylce  
a kořeněná chuť kapary se vytratí.“

Bůh nestvořil člověka pro slzy, ale pro radost. Smutek a slzy se objevily, až když vstoupil na tento svět hřích. Ovšem ani potom si Bůh nepřál, aby lidé žili v zármutku, přišel za nimi do pozemského slzavého údolí a přinesl jim radostnou zprávu – evangelium.

Účinnou sílu evangelijní radosti si v mnoha krutých situacích prověřil apoštol Pavel, a proto na základě svých zkušeností mohl napsat pro křesťany všech dob výzvu, aby se vždycky a za všech okolností radovali. Všechny bolesti a strasti stáří, na které upozorňuje Šalomoun, mají pozemský původ, zatímco radost pramenící z jistoty odpuštění hříchů a ze spasení je Boží dar, jehož působnost není omezena jen na několik let našeho života, kdy člověk oplývá tělesnou svěžestí.

Boží Syn během svého působení na této zemi zřetelně ukázal, jaký má Bůh vztah k radosti a veselí. I když zde v lidském těle po celou dobu žil ve stínu kříže, nevyhledával zachmuřené a nevlídné jedince. Lidé se s ním setkávali na hostinách a pro svůj vstup na veřejnost si dokonce zvolil svatební veselí v Káni. A nenechal nás ani na pochybách, že radost má své místo mezi nebeskými bytostmi. Ty se radují nad každým naším upřímně projeveným pokáním. (Lk 15,7.10)

Někdy se zdá, že při soustředění se na vlastní strasti a bolesti nám vyblednou zářivé barvy „radostné zvěsti“ a evangelium vidíme jako šedý obraz. Nedovedeme se náležitě radovat ze setkání se vzkříšeným Spasitelem a z naděje, kterou vlil do našich srdcí svým ujištěním o opětném návratu.

V knize s příznačným názvem *Pán Bůh má veselé lidi rád*, uvádí její autor Vilém Schneeberger dva příklady pokřiveného přístupu k radosti prýstící z evangelia:

*„Na velkém slavnostním církevním shromáždění ve Švýcarsku, kde bylo hodně farářů, a to samozřejmě v slavnostním černém oblečení, se jeden klouček zeptal své maminky dosti nahlas, takže to lidé kolem slyšeli: „Mami, proč jsou všichni ti páni v černém?“ „Protože slouží Pánu Bohu,“ odpověděla mu maminka. „A Pán Bůh nemá rád barvy?“*

*V americké Pensylvánii žije skupina mennonitů, tzv. Amish, kteří se důsledně drží starých tradic. Odmítají jakýkoli technický pokrok, ať se jedná o stroje, dopravní prostředky nebo komunikační média. Tradice u nich také znamená, že chodí stále v černém a tváří se vážně. Odmítají smích a jakékoli veselí. Smích pokládají za světskost. Tvrdí, že jenom hříšník se směje, zatímco Boží člověk je vážný.“*

Jsem přesvědčen, že každý z nás, kdo se hlásí ke *Generaci Padesát Plus*, si jistě přeje, aby se mohl co nejdále posunout za onu pomyslnou „padesátkovou“ hranici. Jak daleko se nám to podaří, to už není v naší moci. Jedno však musíme mít na paměti: Dožít se vysokého věku znamená zestárnout! A stáří samo o sobě nemusí být nemoc ducha. Bůh, kterému jsme svěřili svůj život, nám vzkazuje: „Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni, kdo rostou v nádvořích našeho Boha, ještě v šedinách ponosou plody, zůstanou statní a svěží.“ (Ž 92,14-15)

*Jiří Drejnar*

Važ si každého dne, miluj ho, měj ho v úctě a nedovol, aby ho něco pošpinilo. Měj ho rád, i když je smutný a šedý. Dej každému dni šanci, aby se stal nejkrásnějším dnem tvého života.

„I když někdo žije třeba sto let, ať se raduje z každého dne.“ (Kaz 11,8 – SNC)

